

טרצ'נקה

אגדה רוסיית

זוג קשישים עניים חיו לא הרחק מנהר. הם אמנם היו ביחד זמן רב, אך ילד לא היה להם. הם הזדקנו והצטערו מאוד שלא יהיו להם צאצאים. אף יום אחד בא להם רעיון. הם חתכו חתיכת עץ, עטפו אותו בזרדים רכים ושמו בתוך עריסה. את העריסה נענעו ונענעו ימים שלמים, עד שיום אחד מצאו בה ילד.

הם קראו לו טרצ'נקה והוא היה עבורם כמו ברכה. הוא גדל ונעשה נבון מאוד. עוד כשהיה קטן בנה לו אבא סירה, וטרצ'נקה יצא בה לנהר לדוג דגים. מדי יום אמו הכינה חלב וגבינה, הלכה לשפת הנהר וקראה: "טרצ'נקה, בני היקר בוא לחוף, בוא! זו אמא שלך. הבאתי לך חלב."

טרצ'נקה שמע את הקול החלש מרחוק. הוא שט

אל הגדה, פירק את הדגים שבסירה ואכל. אחרי האוכל המשיך לדוג.

יום אחד אמרה אמו "טרצ'נקה, בני יקירי.

המכשפה צ'וביקה עוקבת אחריך. שים לב שלא תיפול בציפורניה."

הוא הבטיח לה להשגיח והתרחק שוב לנהר. ואז באה לגדה המכשפה וקראה לו בקולה האיום: "טרצ'נקה, בני היקר, זו אני, אמא שלך. הבאתי לך חלב."

אבל טרצ'נקה לא נתן להטעות את עצמו ואמר "תתרחקי, סירתתי! זה לא קולה של אמי האהובה. זה קול של המכשפה המרושעת."

צ'וביקה שמעה אותו והלכה לבקר מכשף זקן, כדי לקבל אצלו קול דומה יותר לקולה של אמו של טרצ'נקה.

למחרת כרגיל אמו הגיעה לגדה, קרא לבנה: "טרצ'נקה, בני היקר בוא לחוף, בוא! זו אמא שלך. הבאתי לך חלב."

טרצ'נקה בא, אכל ושתה וחזר לדוג. אבל כעבור

זמן באה שוב המכשפה וקראה לו בקול חלוש,
הדומה לקולה של אמו. טרצ'נקה האמין ובא
לחוף. אז המכשפה התנפלה עליו, שמה אותו
בשק וברחה עם השלל.

היא הגיעה לבקתה שלה העומדת על קורי
תרנגולת וצווה על בתה לטגן את טרצ'נקה.
אבל טרצ'נקה לא היה בחור טיפש. הוא הצליח
להשתחרר ואפילו לטגן את בת המכשפה
במקומו. אחר כך עלה על עץ אלון גבוה וחיכה.
כעבור זמן חזרה צ'וביקה. היא אכלה ושתה
ואחרי הארוחה יצאה לחצר במעוף וקראה:
"אני מתעופפת וגולשת מרוב שמחה. התפטרתי
מטרצ'נקה."

ואז הוא קרא מצמרת האלון "עופי וגלשי,
מכשפה! זו בתך שאכלת זה עתה!"
צ'וביקה הביטה סביב וראתה את טרצ'נקה על
האלון. מיד הלכה לנפח. "נפח, נפח, הכין לי גרזן
דגול."

הנפח הכין לה גרזן אבל כשנתן לה אותו אמר

בבדחנות "אבל הכי תמיד בצד השטח ולא בצד
החותך."

המכשפה שמעה לדבריו. היא הכתה והכתה
בגזע העץ, אך לשווא. ואז התחילה לכרסם בעץ
בשיניים שלה. אחרי זמן גזע האלון התחיל
להיסדק. אבל אז עברה בסביבה להקה ברבורים
ואווזים. טרצ'נקה, שראה את הסכנה קרא להם:

ברבורים ואווזים, הצילו אותי!

שימו אותי תחת כנפיקם.

נלך ביחד להורים שלי

והם יאכילו וישקו אתכם.

אבל הברבורים והאווזים ענו

"אין לנו זמן! עוד מעט תבוא עוד להקה רעבה
יותר מאתנו. אלה יגנו עליך ויביאו אתך הביתה."
המכשפה המשיכה לכרסם בעץ. שבבים
התעופפו סביב. האלון התחיל לרעוד. ואז עברה
להקה שנייה של ברבורים ואווזים. ושוב טרצ'נקה
ניסה לקרוא להם

ברבורים ואווזים, הצילו אותי!

שימו אותי תחת כנפיכם.

נלך ביחד להורים שלי

והם יאכילו וישקו אתכם.

והם ענו: "אין זמן! אין זמן! עוד מעט יבוא אווז

קטן, מרוט נוצות. הוא יביא אתך הביתה."

האווז לא הגיע והאלון התנופף ורעד. המכשפה

המשיכה בכרסום, ומדי פעם הביטה על

טרצ'נקה, להבטיח שהוא עוד שם. המחשבה

שהוא עוד מעט ייפול לציפורניה נתנה לה יתר

כוח.

ואז ראה טרצ'נקה את האווז מרוט הנוצות לא

הרחק מהעץ שלו. הוא קרא לו: "אווז, רחם עלי."

קח אותי תחת כנפך והביא אותי להורי. הם יכבדו

אותך כמו מלך."

האווז מרוט הנוצות ריחם על טרצ'נקה. הוא עף

לצמרת האלון ושם את טרצ'נקה על גבו. שניהם

התרחקו מהמקום בדיוק בזמן, כי האלון נפל

ברעש גדול. אך בנפילתו הוא מחץ את המכשפה,

שמתה במקום.

כאשר האווז הגיע עם טרצ'נקה לבית שלו, הוא

הוריד אותו לפני הדלת מגבו, ובעצמו נכנס

פנימה, אך לא סיפר דבר. ההורים הזמינו אותו

לשולחן כי באותו הזמן האם אפתה לביבות ותוך

מחשבה על בנה האבוד אמרה "זה בשבילך

האורח, זה בשבילך, אבא, וזה בשבילי."

וטרצ'נקה דרך החלון קרא "ובשבילי?"

"לך החוצה, אבא, וראה מי קורא שם ורוצה

לביבה" אמרה הזקנה.

הזקן יצא, ראה את טרצ'נקה וחיבק אותו. ואז

הוביל אותו הביתה לאמו שגם היא חיבקה אותו

בחום. כולם חגגו בשמחה רבה. לאווז נתנו אוכל

ושתיה כמה שרק רצה, ובמהרה נוצותיו התחילו

שוב לגדול. מאז יש לו כנפיים גדולות והוא

מתעופף לפני הלהקה שלו, אך לא שוכח את

טרצ'נקה.